

Corbii și barza

Grigore Alexandrescu

Pe o câmpie
Mare, bogată,
Urmă odată
O bătălie
Aspră, cumplită, neasemănată,
Încât cadavre nenumărate
Zăceau grămadă neîngropate.
Corbii îndată luară știre;
Lacomii de pradă, ei năvăliră,
Și cu grăbire
Aci sosiră.
Și după ce mâncară, și după ce băură
Mult sânge, începură
C-un glas îngrozitor
Să cânte cina lor.

Barza cea simțitoare,
Care pe om iubește
Și-n preajmă-i se nutrește,
Văzându-i, de departe
Le strigă: „Cum se poate
Așa nerușinare?
E locul pentru cină? e ora de plăcere,
Pe un pământ de doliu, în ziua de durere?
Mumele își plâng fiii;
Izvorul bogăției,
Câmpul, e ruinat,
Iar voi vă îndopați,
Și cântați!”
- „D-aceasta ne iertați -
Răspunse deodată,
Ceata întunecată -
Omului cât îi place
Poate fi ruinat,
Dar noi suntem în pace
Și mult ne-am îngrășat.”

Acei ce de-a țării grea soartă profitară,
Ce de streini în posturi, în ranguri se-nălțară,
Ce prin trădări, bazețe, sânt astăzi mari, bogați,
Poate și decorați,
După a mea părere, sânt corbi nerușinați.

Dar aş dori să-mi spuneți, domnilor cititori,
(Căci eu vorbesc d-o țară
De tot imaginară)
La noi să află oare astfel de muritori?
Dacă aveți de oameni idee așa proastă,
Las răspunderea toată asupra dumneavoastră.